

הלכות סוטה פרק ד

א. בחמשה עשר באדר, נפנין בית דין לצרפי הרבים, ובודקין על הראויה לשותות להשקותה, ועל הראויה לקנא לה ולהוציאה בלא כתבה לקנא לה ולהוציאה; ובכל זמן, משקין את הסוטות. ואין משקין את הסוטה אלא ביום, וכל היום פשר להשקות סוטה; ואין משקין שתי סוטות כאחת, שנאמר "והעמד אותה" (ראה במדבר ה, טז).

ב. סוטה שאמרה איני שותה, מחמת יראה ופחד יש לה לחזור ולומר, הריני שותה; אבל אם אמרה איני שותה, והיא בריאה, ואינה יראה, ולא פוחדת אינה יכולה לחזור ולומר, הנני שותה.

ג. אמרה איני שותה, קדם שתמחק המגלה הרי מגלתה נגנזת, ואינה פשרה להשקות בה סוטה אחרת; ומנחתה, מתפזרת על הדשן. ואם אמרה איני שותה, אחר שנמחקה המגלה מערערין אותה, ומשקין אותה בעל פרה. ומאימין עליה שתשתה; ואומרין לה, בתי, אם ברור לך הדבר שטהורה את, עמדי על בריך ושתי, ואל תפחדי, לפי שאין המים דומין אלא לסם יבש מנח על בשר חי: יש שם מפה, מחלחל ויורד; אין שם מפה, אינו עושה כלום.

ד. אמרה טמאה אני אף על פי שנמחקה המגלה המים נשפכין, מפני שאין בהן קדשה; ומנחתה, מתפזרת על הדשן.

ה. מגלת סוטה שכתבה בלילה, פסולה: שנאמר "וכתב..." (במדבר ה, כג), "והשקה..." (במדבר ה, כד; במדבר ה, כז), "והקריב" (במדבר ה, כה) פשם שקרבנה ביום, כך כתיבת המגלה והשקיתה ביום. כתבה למפרע, פסולה שנאמר "האלה" (במדבר ה, כג), על הסדר. כתבה קדם שתקבל עליה השבועה, פסולה שנאמר "והשביע" (במדבר ה, כא), "וכתב" (במדבר ה, כג).

ו. כתבה אגרת, פסולה שנאמר "בספר" (במדבר ה, כג). כתבה על שני דפין, פסולה: שנאמר "בספר" ספר אחד, ולא שנים ושלשה. ואינו כותב לא על הניר, ולא על הדפתרא, אלא במגלת ספר, שנאמר "בספר"; ואם כתבה על ניר או דפתרא, פסולה. "וכתב..." הכהן" (במדבר ה, כג) הא למדת שאם כתבה ישראל או כוהן קטן, פסולה.

ז. אינו כותבה לא בקמוס, ולא בקלקנתוס, ולא בכל דבר שרשומו נפר ועומד אלא בדיו שאין בו קלקנתוס: שנאמר "וכתב..." ומחה" (במדבר ה, כג), כתב שהוא יכול להמחות; ואם כתב בדבר המתקיים, פסולה. נשאר במגלה רשם כתב נפר, פסולה עד שימחק, יפה יפה.

ח. כתב אות אחת ומחקה, וחזר וכתב אות שניה ומחקה, עד שהשלים פסולה: עד שתהיה כלה כתובה. כתבה שלא לשמה, או שמחקה שלא לשמה פסולה. כתב שתי מגלות לשתי סוטות, ומחקן לתוך כוס אחד, או לתוך שני כוסות וערבן בכוס אחד, והשקה לשתייהן פסולה, שכל אחת מהן לא שתת מגלתה.

ט. מחקן לשני כוסות, וערבן, וחזר וחלקן בשני הכוסות לא ישקה אותן; ואם השקה, פשר. נשפכו המים הרי זה כותב מגלה אחרת, ומביא מים אחרים. נשפכו, ונשתיר מהן לא

יִשְׁקָה אֶת הַשָּׂאֵר ; וְאִם הִשְׁקָה, כָּשָׁר. מִי סוּטָה שְׁלָנוּ, נִפְסְלִין בְּלִינָה. הַקָּדִים עֶפֶר לַמִּים, פָּסֵל.

י. לֹא הָיָה שֵׁם עֶפֶר בַּהִיכָל מִבְּיַא עֶפֶר מִבְּחוּץ, וּמִנִּיחוּ בַּהִיכָל, וְלוֹקַח מִמֶּנּוּ, וְנוֹתֵן עַל פְּנֵי הַמִּים ; וְאִינוּ מִבְּיַא אֶפֶר, אֲבָל מִבְּיַא רִקְבּוּבִית שֶׁהִיא כַּעֲפֹר. וְלֹא יַחֲפֹר בְּקָרְדִם בַּהִיכָל וְיוֹצִיא עֶפֶר, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקָרְקַע הַמִּשְׁכָּן" (במדבר ה, יז) ; וְאִם חָפֹר וְהוֹצִיא עֶפֶר, כָּשָׁר.

יא. הַקָּרִיב אֶת מִנְחָתָהּ, וְאַחֵר כֶּךָ הִשְׁקָה כָּשָׁרָה. נִטְמָאת מִנְחָתָהּ קֹדֶם שִׁנְיַחָנָה בְּכָלִי שָׂרֵת, הֲרִי זֹו תִּפְדֶּה כָּכֵל הַמִּנְחוֹת שִׁיטְמָאוּ קֹדֶם שִׁיתְקַדְשׁוּ בְּכָלִי שָׂרֵת ; וְיָבִיא מִנְחָה אַחֲרֵת. נִטְמָאת הַמִּנְחָה אַחֵר שֶׁקִּדְשָׁה בְּכָלִי שָׂרֵת, הֲרִי זֹו תִּשְׁרָף.

יב. וְכֵן אִם אָמְרָה טַמְאָה אָנִי, קֹדֶם שֶׁתְּקַמֵּץ הַמִּנְחָה, אוֹ שֶׁאָמְרָה אִינִי שׁוֹתָה, אוֹ שֶׁלֹּא רָצָה בַּעֲלָהּ לְהִשְׁקוּתָהּ, אוֹ שֶׁבָּאוּ עֲדֵי טַמְאָה, אוֹ שִׁמְתָה הוּא, אוֹ שִׁמְתָה הִיא הֲרִי הַמִּנְחָה כְּלָה נִשְׂרָפֶת ; וְאִם אֶרֶע אֶחָד מֵאלוֹ אַחֵר שֶׁקָּרַב הַקֶּמֶץ, אֵין הַשִּׁירִים נֶאֱכָלִין.

יג. הָיָה בַּעֲלָהּ כּוֹהֵן אֵין שִׁירֵי מִנְחָתָהּ נֶאֱכָלִין, מִפְּנֵי שִׁישׁ לְבַעַל חֶלֶק בָּהּ ; וְאִינָה עוֹלָה כְּלָה לְאִשִּׁים כְּמִנְחַת זִכְרִי כַּהֵנָה, מִפְּנֵי שִׁישׁ לָהּ חֶלֶק בָּהּ : אֲלֹא הַקֶּמֶץ קָרַב לַעֲצָמוֹ, וְשִׁירִים מִתְּפַזְרִין עַל בֵּית הַדָּשֵׁן. נִמְצְאוּ עֲדִידָה זֹוּמָמִין, מִנְחָתָהּ תִּצָּא לְחֶלֶן.

יד. הַמִּקְנָא לֹא שָׁתוּ עַל יְדֵי אֲנָשִׁים הָרַבָּה, וְנִסְתָּרָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶן הֲרִי זֶה מִבְּיַא מִנְחָה אַחַת עַל יְדֵי כָּלֵן כִּשְׁמִשְׁקָה אוֹתָהּ : שֶׁנֶּאֱמָר "מִנְחַת קִנְאָת" (במדבר ה, טו ; במדבר ה, יח), מִנְחָה אַחַת לְקִנְיִין הָרַבָּה.

טו. יֵשׁ לְבַעַל לְגַלְגַּל עָלֶיהָ בְּשַׁבּוּעָה, שֶׁלֹּא זִנְתָה עִם אִישׁ זֶה שֶׁקִּנְאָ לָהּ בּוֹ, וְלֹא עִם אִישׁ אַחֵר, וְשֶׁלֹּא זִנְתָה תַּחְתּוֹ מִשְׁנַתְּאָרְסָה קֹדֶם שֶׁתִּנָּשֵׂא, וְלֹא אַחֵר שֶׁנִּשְׁאָת ; אֲבָל אִינוּ מְגַלְגֵּל עָלֶיהָ שֶׁלֹּא זִנְתָה קֹדֶם הָאָרוּסִין, וְלֹא אַחֵר שֶׁגִּרְשָׁהּ, אִם גִּרְשָׁהּ וְהִחְזִירָהּ שָׁאֵם זִנְתָה בַּעַת זֶה, לֹא תֵאָסֵר עָלָיו, וְכָל שֶׁתִּבְעַל וְלֹא תִהְיֶה אֲסוּרָה לוֹ, אִינוּ מִתְּנָה עִמָּה.

טז. לְפִיכֶךָ אִם כָּנַס יְבֻמָּתוֹ, אִינוּ מְגַלְגֵּל עָלֶיהָ שֶׁלֹּא זִנְתָה כִּשְׁהִיתָה שׁוֹמֵרֶת יָבָם ; אֲבָל מְגַלְגֵּל עָלֶיהָ, שֶׁלֹּא זִנְתָה תַּחַת אָחִיו, שָׁאֵם זִנְתָה תַּחַת אָחִיו, הֲרִי זֹו אֲסוּרָה עָלָיו. וְכֵן אִם גִּרְשָׁהּ וְהִחְזִירָהּ, מְגַלְגֵּל עָלֶיהָ שֶׁלֹּא זִנְתָה תַּחְתּוֹ בְּנִשְׁוֹאִין הָרֵאשׁוֹנִים.

יז. וְכֵן יֵשׁ לוֹ לְגַלְגֵּל עָלֶיהָ בְּלֶהֱבֵא, שֶׁלֹּא תִזְנֶה תַּחְתּוֹ, וְשֶׁלֹּא תִזְנֶה אַחֵר שִׁיחְזִירָהּ, אִם יִגְרַשׁ וְיִחְזִיר ; לְפִיכֶךָ כִּשְׁתִּזְנֶה לְהֵבֵא מִים בּוֹדֵקִין אוֹתָהּ, וְיִאָרְעוּ לָהּ אוֹתָן הַמֵּאֲרָעוֹת : לִכְךָ נֶאֱמָר "אִמֵּן אִמֵּן" (במדבר ה, כב) "אִמֵּן" מֵאִישׁ זֶה, "אִמֵּן" מֵאִישׁ אַחֵר ; "אִמֵּן" נִשְׁוֹאָה, "אִמֵּן" אָרוּסָה ; "אִמֵּן" לְשַׁעֲבֹר, "אִמֵּן" לְהֵבֵא.

יח. מִצְוֹת חֻכְמִים עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקִנּוֹת לְנִשְׁיָהֶן, שֶׁנֶּאֱמָר "וְקִנְאָ אֶת-אִשְׁתּוֹ" (במדבר ה, יד ; במדבר ה, ל), וְכָל הַמִּקְנָא לֹא שָׁתוּ, נִכְנָסָה בּוֹ רוּחַ טְהָרָה. וְלֹא יִקְנָא לָהּ לֹא מִתּוֹךְ שְׁחוּק, וְלֹא מִתּוֹךְ שִׁיחָה, וְלֹא מִתּוֹךְ קִלּוֹת רֹאשׁ, וְלֹא מִתּוֹךְ מְרִיכָה, וְלֹא לְהִטִּיל עָלֶיהָ אִימָה ; וְאִם עָבַר וְקִנְאָ לָהּ בְּפָנֵי עֲדִים מִתּוֹךְ אֶחָד מִכָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הֲרִי זֶה קִנּוּי.

יט. אין ראוי לקפץ ולקנות בפני עדים תחלה, אלא בינו לבינה בנחת ובדרך טהרה וזהרה, כדי להדריכה בדרך ישרה, ולהסיר המכשול. וכל שאינו מקפיד על אשתו ובניו ובני ביתו, ומזהירן, ופוקד דרכיהן תמיד, עד שידע שהן שלמין מכל חטא ועוון הרי זה חוטא, שנאמר "וידעת, כי-שלום אהלך; ופקדת נוך, ולא תחטא" (איוב ה, כד).

ברוך רחמנא דסיען. נגמר ספר רביעי, בעזרת שדי. ומנין פרקים שלספר זה, שלושה וחמשים: הלכות אישות, חמשה ועשרים פרקים; הלכות גרושין, שלושה עשר פרקים; הלכות יבום וחליצה, שמונה פרקים; הלכות נערה בתולה, שלושה פרקים; הלכות סוטה, ארבעה פרקים.

בשם ה', אל עולם (בראשית כא, לג).

פעמי, הכן באמרתך; ואל-תשלט-בי כל-און (תהילים קיט, קלג).

ספר חמישי והוא ספר קדשה

הלכותיו שלוש, וזה הוא סדורן: הלכות אסורי ביאה, הלכות מאכלות אסורות, הלכות שחיטה.

הלכות אסורי ביאה. יש בכללן שבע ושלושים מצוות מצות עשה אחת, ושש ושלושים מצוות לא תעשה; וזה הוא פרטן: (א) שלא לבוא על האם; (ב) שלא לבוא על אשת אב; (ג) שלא לבעל אחות; (ד) שלא לבעל בת אשת אב; (ה) שלא לבעל בת הבן; (ו) שלא לבעל בת; (ז) שלא לבעל בת הבת; (ח) שלא לשא אשה ובתה; (ט) שלא לשא אשה ובת בנה; (י) שלא לשא אשה ובת בתה; (יא) שלא לבעל אחות אב; (יב) שלא לבעל אחות אם; (יג) שלא לבעל אשת אחי האב; (יד) שלא לבעל אשת הבן; (טו) שלא לבעל אשת אח; (טז) שלא לבעל אחות אשתו; (יז) שלא לשכב עם בהמה; (יח) שלא תביא אשה בהמה עליה; (יט) שלא לשכב עם זכר; (כ) שלא לגלות ערות אב; (כא) שלא לגלות ערות אחי האב; (כב) שלא לבעל אשת איש; (כג) שלא לבעל נדה; (כד) להתחתן בגויים; (כה) שלא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'; (כו) שלא להרחיק דור שלישי מצרי מלבוא בקהל; (כז) שלא להרחיק דור שלישי אדומי מלבוא בקהל; (כח) שלא יבוא ממזר בקהל; (כט) שלא יבוא סריס בקהל; (ל) שלא לסרס זכר, אפלו בהמה חיה ועוף; (לא) שלא ישא כוהן גדול אלמנה; (לב) שלא יבעל כוהן גדול אלמנה, אפלו בלא נשואין; (לג) שישא כוהן גדול בתולה בנערותה; (לד) שלא ישא כוהן גרושה; (לה) שלא ישא זונה; (לו) שלא ישא חללה; (לז) שלא יקרב אדם לאחת מכל העריות, ואף על פי שלא בעל.

הלכות מאכלות אסורות. יש בכללן שמונה ועשרים מצוות ארבע מצוות עשה, וארבע ועשרים מצוות לא תעשה; וזה

הוא פֶּרֶטֶן : (א) לְבַדֵּק בְּסִמְנֵי בַּהֲמָה וְחִיָּה לְהַבְדִּיל בֵּין טִמְאָה לְטַהוֹרָה ; (ב) לְבַדֵּק בְּסִמְנֵי הָעוֹף לְהַבְדִּיל בֵּין טִמְאָה לְטַהוֹר ; (ג) לְבַדֵּק בְּסִמְנֵי חֲגָבִים לְהַבְדִּיל בֵּין טִמְאָה לְטַהוֹר ; (ד) לְבַדֵּק בְּסִמְנֵי דָגִים לְהַבְדִּיל בֵּין טִמְאָה לְטַהוֹר ; (ה) שְׁלֹא לֵאכֹל בַּהֲמָה וְחִיָּה טִמְאָה ; (ו) שְׁלֹא לֵאכֹל עוֹף טִמְאָה ; (ז) שְׁלֹא לֵאכֹל דָּגִים טִמְאִים ; (ח) שְׁלֹא לֵאכֹל שְׂרָץ הָעוֹף ; (ט) שְׁלֹא לֵאכֹל שְׂרָץ הָאָרֶץ ; (י) שְׁלֹא לֵאכֹל רֶמֶשׂ הָאָרֶץ ; (יא) שְׁלֹא לֵאכֹל תּוֹלַעַת הַפְּרוֹת כְּשֶׁתֵּצֵא לָאָרֶץ ; (יב) שְׁלֹא לֵאכֹל שְׂרָץ הַמַּיִם ; (יג) שְׁלֹא לֵאכֹל נְבִלָה ; (יד) שְׁלֹא לִהְנוֹת בְּשׁוֹר הַנֶּסֶקֶל ; (טו) שְׁלֹא לֵאכֹל טֶרֶף ; (טז) שְׁלֹא לֵאכֹל אֶבֶר מִן הַחֵי ; (יז) שְׁלֹא לֵאכֹל דָּם ; (יח) שְׁלֹא לֵאכֹל חֵלֶב בַּהֲמָה טַהוֹרָה ; (יט) שְׁלֹא לֵאכֹל גִּיד הַנֶּשֶׁה ; (כ) שְׁלֹא לֵאכֹל בֶּשָׂר בַּחֲלָב ; (כא) שְׁלֹא לִבְשָׁלוּ ; (כב) שְׁלֹא לֵאכֹל לֶחֶם תְּבוּאָה חֲדָשָׁה ; (כג) שְׁלֹא לֵאכֹל קָלִי מִן הַחֲדָשׁ ; (כד) שְׁלֹא לֵאכֹל כֶּרֶמֶל מִן הַחֲדָשׁ ; (כה) שְׁלֹא לֵאכֹל עֶרְלָה ; (כו) שְׁלֹא לֵאכֹל כְּלָאֵי הַכֶּרֶם ; (כז) שְׁלֹא לֵאכֹל טָבַל ; (כח) שְׁלֹא לְשִׁתּוֹת יַיִן נֶסֶךְ .

הַלְכוֹת שְׁחִיטָה. יֵשׁ בְּכָלֶלֶן חֲמֵשׁ מִצְוֹת שְׁלוֹשׁ מִצְוֹת עֲשֵׂה, וּשְׁתֵּים מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ; וְזֶה הוּא פֶּרֶטֶן : (א) לְשַׁחֵט וְאַחֵר כֹּף יֹאכֹל ; (ב) שְׁלֹא לְשַׁחֵט אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ בַּיּוֹם אֶחָד ; (ג) לְכַסּוֹת דָּם חִיָּה וְעוֹף ; (ד) שְׁלֹא לְקַח הָאֵם עַל הַבָּנִים ; (ה) לְשַׁלַּח הָאֵם, אִם לְקַחָהּ עַל הַבָּנִים .

נִמְצְאוּ כָּל הַמִּצְוֹת הַנִּכְלָלוֹת בְּסֵפֶר זֶה, שִׁבְעִים מִצְוֹת מִהֵן שְׁמוֹנֶה מִצְוֹת עֲשֵׂה, וּשְׁתֵּים וּשְׁשִׁים מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה .

הַלְכוֹת אִסּוּרֵי בִּיאָה

יֵשׁ בְּכָלֶלֶן שִׁבְעַ וּשְׁלוּשִׁים מִצְוֹת מִצְוֹת עֲשֵׂה אַחַת, וּשְׁשִׁ וּשְׁלוּשִׁים מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ; וְזֶה הוּא פֶּרֶטֶן : (א) שְׁלֹא לָבוֹא עַל הָאֵם ; (ב) שְׁלֹא לָבוֹא עַל אִשֶּׁת אָב ; (ג) שְׁלֹא לִבְעַל אָחוֹת ; (ד) שְׁלֹא לִבְעַל בֵּת אִשֶּׁת אָב ; (ה) שְׁלֹא לִבְעַל בֵּת הַבֵּן ; (ו) שְׁלֹא לִבְעַל בֵּת ; (ז) שְׁלֹא לִבְעַל בֵּת הַבֵּת ; (ח) שְׁלֹא לִשָּׂא אִשָּׁה וּבִתָּה ; (ט) שְׁלֹא לִשָּׂא אִשָּׁה וּבִת בָּנָה ; (י) שְׁלֹא לִשָּׂא אִשָּׁה וּבִת בָּתָּה ; (יא) שְׁלֹא לִבְעַל אָחוֹת אָב ; (יב) שְׁלֹא לִבְעַל אָחוֹת אֵם ; (יג) שְׁלֹא לִבְעַל אִשֶּׁת אַחִי הָאָב ; (יד) שְׁלֹא לִבְעַל אִשֶּׁת הַבֵּן ; (טו) שְׁלֹא לִבְעַל אִשֶּׁת אָח ; (טז) שְׁלֹא לִבְעַל אָחוֹת אִשְׁתּוֹ ; (יז) שְׁלֹא לְשַׁכֵּב עִם בַּהֲמָה ; (יח) שְׁלֹא תִבְיֵא אִשָּׁה בַּהֲמָה עָלֶיהָ ; (יט) שְׁלֹא לְשַׁכֵּב עִם זָכָר ; (כ) שְׁלֹא לְגַלּוֹת עֲרוֹת אָב ; (כא) שְׁלֹא לְגַלּוֹת עֲרוֹת אַחִי הָאָב ; (כב) שְׁלֹא לִבְעַל אִשֶּׁת אִישׁ ; (כג) שְׁלֹא לִבְעַל נָדָה ; (כד) שְׁלֹא לְהִתְחַתֵּן בְּגוֹיִים ; (כה) שְׁלֹא יָבוֹא עַמּוּנִי וּמִוֹאֲבֵי בִקְהָל ה' ; (כו) שְׁלֹא לְהִרְחִיק דּוֹר שְׁלִישִׁי מִצָּרִי מִלָּבוֹא בִקְהָל ; (כז) שְׁלֹא לְהִרְחִיק דּוֹר שְׁלִישִׁי אֲדוּמִי מִלָּבוֹא בִקְהָל ; (כח) שְׁלֹא יָבוֹא מִמִּזֵּר בִקְהָל ; (כט) שְׁלֹא יָבוֹא סָרִיס בִקְהָל ; (ל) שְׁלֹא לְסָרֵס זָכָר, אֶפְלוּ בַּהֲמָה חִיָּה וְעוֹף ; (לא) שְׁלֹא יִשָּׂא כּוֹהֵן גָּדוֹל אֶלְמָנָה ; (לב) שְׁלֹא יִבְעַל כּוֹהֵן גָּדוֹל אֶלְמָנָה, אֶפְלוּ בְּלֹא נִשְׂוֹאִין ; (לג) שְׁיִשָּׂא כּוֹהֵן גָּדוֹל בְּתוּלָה בְּנַעֲרוֹתָהּ ; (לד) שְׁלֹא יִשָּׂא כּוֹהֵן גָּרוּשָׁה ; (לה) שְׁלֹא יִשָּׂא זִוְנָה ; (לו) שְׁלֹא יִשָּׂא חֲלָלָה ; (לז) שְׁלֹא יִקְרַב אָדָם לְאַחַת מִכָּל הָעֲרִירוֹת, וְאַף עַל פִּי שְׁלֹא בָעַל. וּבִאֹר מִצְוֹת אֵלּוּ בִּפְרָקִים אֵלּוּ .

הלכות אסורי ביאה פרק א

א. הבא על אחת מכל העריות במזיד, חייב כרת, שנאמר "כי כל-אשר יעשה, מכל התועבת האלה ונכרתו הנפשות העשות, מקרב עמם" (ויקרא יח, כט), שניהם חייבין הבעל והנבעל; ואם היו שוגגין, חייבין חטאת קבועה. ויש מן העריות שהיא במיתת בית דין, יתר על הכרת השוה בכלן.

ב. אותן העריות שיש בהן מיתת בית דין אם היו שם עדים והתראה, ולא פרשו ממעשיהם ממיתין אותן, במיתה האמורה בהן. ואפלו היה העובר תלמיד חכמים אין ממיתין ולא מלקין, עד שתהיה שם התראה: שלא נתנה התראה בכל מקום, אלא להבחין בין שוגג למזיד.

ג. העריות שיש בהן מיתת בית דין מהן שמיתתן בסקלה, ומהן שמיתתן בשרפה, ומהן בחנק. ואלו שמיתתן בסקלה הבא על אמו, ועל אשת אביו, ועל אשת בנו והיא הנקראת פלתו, והשוכב עם זכר, והשוכב עם בהמה, והאשה המביאה את הבהמה עליה.

ד. ואלו הן העריות שמיתתן בשרפה הבא על בת אשתו בחיי אשתו, ועל בת בתה, ועל בת בנה, ועל אם אשתו, ועל אם אמה, ועל אם אביה, והבא על בתו, ועל בת בתו, ועל בת בנו.

ה. אין לך ערוה בחנק, אלא אשת איש בלבד שנאמר "מות-יומת הנאף, והנאפת" (ויקרא כ, 1); ומיתה האמורה בתורה סתם, היא חנק. ואם היתה בת כוהן היא בשרפה ובעלה בחנק, שנאמר "ובת איש כהן, כי תחל לזנות . . ." (ויקרא כא, ט). ואם היתה נערה מארסה שניהם בסקלה, שנאמר "כי יהיה נער בתולה . . . וסקלתם אתם באבנים" (דברים כב, כג-כד). וכל מקום שנאמר בתורה "מות-יומתו . . . דמיהם בם" (ויקרא כ, יא; ויקרא כ, יב; ויקרא כ, יג; ויקרא כ, טז; ויקרא כ, כז), הרי הן בסקלה.

ו. ושאר העריות כלן בכרת בלבד, ואין בהם מיתת בית דין; לפיכך אם היו שם עדים והתראה בית דין מלקין אותן, שכל חייבי כרתות לוקין.

ז. הבא על אחת מחיבי לאוין במזיד, לוקה הוא והיא; בשוגג, פטורין מכלום. והבא על אחת מן השניות במזיד, מפין אותו מפת מרדות מדבריהם. אבל הבא על אחת מחיבי עשה, אינו לוקה; ואם הכו אותם בית דין מפת מרדות כדי להרחיק מן העברה, הרשות בידם.

ח. אנוס פטור מכלום מן המלקות, ומן הקרבן, ואין צריך לומר מן המיתה: שנאמר "ולנער לא-תעשה דבר" (דברים כב, כו). במה דברים אמורים, בשנאנס הנבעל; אבל הבעל אין לו אנס, שאין קשוי אלא לדעת. ואשה שתחלת ביאתה באנס, וסופה ברצון פטורה מכלום: שמשתחיל לבעל באנס, אין בידה שלא תרצה, שייצר האדם וטבעו, כופה אותה לרצות.

ט. המכניס ראש העטרה בלבד הוא הנקרא מערה, מלשון "את-מקרה הערה" (ויקרא כ, יח); והמכניס כל האבר, הוא הנקרא גומר. וכל הביאות האסורות, אחד המערה ואחד הגומר, ואף על פי שלא הוציא שכבת זרע, ואף על פי שפרש ולא גמר:

פיון שהכניס ראש העטרה נתחייבו שניהם מיתת בית דין, או פרת, או מלקות, או מכת מרדות.

י. ואחד הבא על האשה כדרכה, ואחד הבא עליה שלא כדרכה משיערה בה יתחייבו שניהן מיתה, או פרת, או מלקות, או מכת מרדות: בין שהיו שוכבין, בין שהיו עומדים על הכנסת העטרה הוא החיוב.

יא. כל הבא ביאה אסורה בלא קשוי, אלא שהיה האבר שלו מדלדל כמו אבר המתים, כגון החולים, או מי שנלד כך, סריס חמה אף על פי שהכניס את האבר בידו אינו חייב לא פרת, ולא מלקות, ואין צריך לומר מיתה: שאין זו ביאה. אבל פוסל הוא מן התרומה; ובית דין מכין את שניהם, מכת מרדות.

יב. הבא על ערוה מן העריות כמתעסק, אף על פי שאין כוונתו לכך חייב; וכן בחיבי לאוין, ובשניות. אבל הבא על ערוה מן העריות והיא מתה, פטור מכלום; ואין צריך לומר בחיבי לאוין, שהוא פטור. והבא על הטרפה, או ששכב עם בהמה טרפה חייב: חי הוא, אף על פי שסופו למות מחלי זה; ואפלו שחט בה שני סימנין, ועדין היא מפרקסת הבא עליה חייב, עד שתמות, או עד שיתז את ראשה.

יג. כל אשה אסורה מאלו אם היתה בת שלוש שנים ויום אחד ומעלה גדול הבא עליה, חייב מיתה או פרת או מלקות; והיא פטורה מכלום, אלא אם כן היתה גדולה. ואם היתה פחותה מזה הרי שניהן פטורין, שאין ביאתה ביאה. וכן אשה גדולה שבא עליה קטן אם היה בן תשע שנים ויום אחד ומעלה היא חייבת פרת, או מיתה, או מלקות; והוא פטור. ואם היה בן תשע שנים ולמטה, שניהם פטורין.

יד. הבא על הזכור, או הביא זכור עליו פיון שהערה אם היו שניהם גדולים, נסקלים: שנאמר "ואת-זכר לא תשכב, משכבי אשה" (ויקרא יח, כב), בין שהיה בועל או נבעל. ואם היה קטן בן תשע שנים ויום אחד ומעלה זה שבא עליו או הביאו על עצמו, נסקל; והקטן, פטור. ואם היה הזכור בן תשע או פחות, שניהן פטורין; וראוי לבית דין להכות הגדול מכת מרדות, לפי ששכב עם זכור, ואף על פי שהוא פחות מבן תשע.

טו. אחד הבא על הזכור, או הבא על אנדרגינוס דרך זכרותו חייב; ואם בא עליו דרך נקבותו, פטור. והטמטום, ספק הוא; לפיכך הבא על הטמטום, או על אנדרגינוס דרך נקבותו מכין אותו מכת מרדות. והאנדרגינוס מתר לשא אשה.

טז. הבא על הבהמה, או שהביא בהמה עליו שניהן נסקלין, שנאמר "ובכל-בהמה לא-תתן שכבתך" (ויקרא יח, כג): בין שרבעה בין שהביאה עליו. ואחד בהמה, ואחד חיה ועוף הכל בסקלה; ולא חלק הכתוב בבהמה בין גדולה לקטנה, שנאמר "ובכל-בהמה": אפלו ביום לידתה, הבא עליה בין כדרכה, בין שלא כדרכה, פיון שהערה בה, או הערת בו חייב.

יז. קטן בן תשע שנים ויום אחד שבא על הבהמה, או הביאה עליו היא נסקלת על ידו, והוא פטור; היה בן תשע או פחות, אין סוקלין את הבהמה. וכן קטנה בת שלוש שנים ויום אחד שהביאה בהמה או חיה עליה בין בהמה גדולה, בין בהמה

קטנה, כיוון שהערת בה הבהמה, בין כדרכה בין שלא כדרכה הבהמה נסקלת; והיא, פטורה. ואם היתה גדולה, שניהן נסקלין; ואם היתה מפת שלוש שנים ולמטה, אין הבהמה נסקלת.

יח. וכן השוכב עם בהמה בשגגה, והאשה שהביאה את הבהמה עליה בשגגה אין הבהמה נסקלת על ידן, ואף על פי שהן גדולים.

יט. כל העריות כלן שהיה אחד גדול ואחד קטן הקטן פטור, והגדול חייב כמו שבארנו. אחד ער ואחד ישן, הישן פטור. אחד מזיד ואחד שוגג המזיד חייב, והשוגג מביא קרבן. אחד אנוס ואחד ברצון האנוס פטור, כמו שבארנו.

כ. ואין העדים נזקקין לראות המנאפים שהערו זה בזה, והכניס כמכחול בשפופרת אלא משיראו אותן דבוקין זה בזה בדרך כל הבועלין, הרי אלו נהרגין בראיה זו; ואין אומרים, שמא לא הערה: מפני שחזקת צורה זו שהערה.

כא. מי שהחזק בשאר בשר דנין בו על פי החזקה, אף על פי שאין שם ראיה ברורה שזה קרוב; ומלקין ושורפין וסוקלין וחונקין, על חזקה זו. פיצד: הרי שהחזק שזו אחותו או בתו או אמו, ובא עליה בעדים הרי זה לוקה או נשרף או נסקל: ואף על פי שאין שם ראיה ברורה שזו היא אחותו, או אמו, או בתו אלא בחזקה בלבד.

כב. ומעשה באשה אחת שבאת לירושלים, ותינוק מרפב לה על כתפה, והגדילתו בחזקת שהוא בנה, ובא עליה; והביאוה לבית דין, וסקלוה. ראיה לדין זה, מה שדנה תורה במקלל אביו ומפה אביו שיומת ומנין לנו ראיה ברורה שזה אביו, אלא בחזקה; כך שאר הקרובים, בחזקה.

כג. איש ואשה שבאו ממדינת הים, הוא אומר אשתי, והיא אומרת בעלי אם החזקה בעיר שלושים יום שהיא אשתו, הורגין עליה; אבל בתוך השלושים יום, אין הורגין עליה משום אשת איש.

כד. האשה שהחזקה נדה בשכונותיה, בעלה לוקה עליה משום נדה. המקנא לאשתו, ונסתרה, ובא עד אחד והעיד שנטמאת, והיה בעלה כוהן, ובא עליה אחר כך הרי זה לוקה עליה, משום זונה: אף על פי שעיקר העדות בעד אחד, כבר החזקה בו זונה.

כה. האב שאמר בתי זו מקדשת היא לזה אף על פי שהוא נאמן, ותנשא לו אם זנת, אינה נסקלת על פיו: עד שיהיו שם עדים שנתארסה בפניהם. וכן האשה שאמרה מקדשת אני אינה נהרגת על פיה, עד שיהיו שם עדים או תחזק.

הלכות אפורי ביאה פרק ב

א. אשת אביו, ואשת בנו, ואשת אחיו, ואשת אחי אביו ארבעתן ערוה עליו לעולם, בין מן הארוסין, בין מן הנשואין, בין בחיי בעליהן, בין אחר מיתת בעליהן חוץ מאשת אחיו שלא הניח בן, בין שנתגרשו. ואם בא על אחת מהן בחיי בעלה, חייב שתים

משום שאר בשר, ומשום אשת איש: שהרי שני האסורין באין כאחת.

ב. לפיכך הבא על אמו, שהיא אשת אביו חייב שתיים: בין בחיי אביו, בין לאחר מיתת אביו חייב שתיים, אחת משום אמו ואחת משום אשת אביו.

ג. אחד אחיו מאביו או אחיו מאמו, בין מנשואין בין מזנות אשתו ערוה עליו; אבל אשת אחי אביו מן האם, הרי היא שניה כמו שבארנו. ואחד אחותו מאביו או מאמו, בין מן הנשואין בין מזנות כגון שזנתה אמו או אביו עם אחרים, והיתה לו אחות מזנות הרי זו ערוה עליו, שנאמר "מולדת בית, או מולדת חוץ" (ויקרא יח, ט).

ד. בת אשת אביו שהיא אחותו היא הערוה עליו, שנאמר "ערוה בת-אשת אביך מולדת אביך" (ויקרא יח, יא); אבל אם נשא אביו אשה, והיתה לה בת מאיש אחר הרי הבת מתרת לו, שאין זו מולדת אביו. והלוא משום אחותו הוא חייב עליה, ולמה נאמר "בת-אשת אביך" לחייב עליה, אף משום זה.

ה. לפיכך הבא על אחותו, שהיא בת נשואת אביו חייב שתיים: אחת משום "ערוה אחותך" (ויקרא יח, ט), ואחת משום "ערוה בת-אשת אביך" (ויקרא יח, יא). אבל אם אנס אביו אשה או פתה אותה, והוליד ממנה בת, ובא עליה אינו חייב אלא משום אחותו בלבד, שאין בת האנוסה בת אשת אביו.

ו. אחות אמו, בין אחותה מאביה בין אחותה מאמה, בין מן הנשואין בין שהיתה אחותה מזנות הרי זו ערוה עליו משום אחות אם; וכן אחות אב, בין מן האם בין מן האב, בין מן הנשואין בין מזנות הרי זו ערוה עליו משום אחות אב.

ז. הבא על אשה דרך זנות, והוליד ממנה בת אותה הבת ערוה עליו משום בתו, ואף על פי שלא נאמר בתורה ערוה בתך לא תגלה: מאחר שאסר בת הבת, שתק מן הבת, ואסורה מן התורה, ואינו מדברי סופרים; לפיכך הבא על בתו מנשואתו חייב שתיים, משום בתו ומשום ערוה אשה ובתה.

ח. כיון שקדש אדם אשה, נאסרו עליו מקרובותיה שש נשים, וכל אחת מהן, ערוה עליו לעולם בין כנס בין גרש, בין בחיי אשתו בין לאחר מותה; ואלו הן אמה, ואם אמה, ואם אביה, ובתה, ובת בתה, ובת בנה. ואם בא על אחת מהן בחיי אשתו, שניהן נשרפין. בא עליה לאחר מיתת אשתו הרי אלו בכרת, ואין בהן מיתת בית דין: שנאמר "באש ישרפו אתו, ואתהן" (ויקרא כ, יד) בזמן ששתיהן קיימות שהן אשתו וזו שבא עליה, הרי הוא והערוה נשרפין; ובזמן שאין שתיהן קיימות, אין שם שרפה.

ט. וכן אחות אשתו, ערוה עליו עד שתמות אשתו: בין אחותה מאמה בין אחותה מאביה, בין מן הנשואין בין אחותה מזנות הרי זו ערוה עליו.

י. עבר ונאף עם אחת משבע נשים אלו, בין בשגגה בין בזדון אף על פי שהוא והנואפת במיתת בית דין או בכרת, לא נאסרה אשתו עליו: חוץ מאחות ארוסתו, שהיא אוסרת אשתו עליו כמו שבארנו בהלכות גרושין.

יא. הַבּוֹעֵל אִשָּׁה דֶּרֶךְ זָנוּת לֹא נֶאֱסָרוּ עָלָיו קְרוֹבוֹתֶיהָ, שֶׁהֵן הַשֶּׁבַע נָשִׁים שְׂאֻמֵּי רֵנּוּ. אֲבָל חֻכְמִים אָסְרוּ עַל מִי שֶׁנֶּאֱפָף עִם אִשָּׁה לְשֵׂא אֶחָת מִן הַשֶּׁבַע נָשִׁים קְרוֹבוֹתֶיהָ, כָּל זְמַן שֶׁהַזִּנָּה קִיָּמָה מִפְּנֵי שֶׁהַזִּנָּה בָּאָה לְקְרוֹבוֹתֶיהָ לְבַקֵּר אוֹתָן, וְהוּא מְתִיחַד עִמָּה, וְלָבוֹ גַּם בָּהּ, וְיָבוֹא לִידֵי עֲבֵרָה שֶׁיִּבְעַל הָעֵרוּהָ; וְלֹא עוֹד, אֲלֵא אִפְּלוּ נִטְעַן עַל אִשָּׁה הָרִי זֶה לֹא יִשָּׂא אֶחָת מִקְרוֹבוֹתֶיהָ, עַד שֶׁתָּמוּת זֶה שֶׁנִּטְעַן עָלֶיהָ. וְאִם כֵּנֶס הַקְּרוֹבָה שֶׁזָּנָה עִם קְרוֹבוֹתֶיהָ, לֹא יוֹצִיא.

יב. מִי שֶׁנִּטְעַן עַל עֵרוּהָ, אוֹ שֶׁיִּצָּא לוֹ שֵׁם רָע עִמָּה לֹא יִדּוֹר עִמָּה בְּמִבּוֹי אֶחָד, וְלֹא יִרְאֶה בְּאוֹתָהּ הַשְּׂכוּנָה. וּמַעֲשֵׂה בְּאֶחָד שֶׁהָיוּ מְרַנְּנִין אַחֲרָיו עִם חֲמוּתוֹ, וְהָיוּ אוֹתוֹ חֻכְמִים מִכַּת מִרְדּוֹת, מִפְּנֵי שֶׁעָבַר עַל פֶּתַח בֵּיתָהּ.

יג. הֵבֵא עַל אִשָּׁה וּבִתָּה דֶּרֶךְ זָנוּת, אוֹ עַל אִשָּׁה וְאַחֻתָּהּ, וְכִיּוֹצֵא בִּהֶן הָרִי זֶה כָּמִי שֶׁבֵּא עַל שְׁתֵּי נָשִׁים נְכָרִיּוֹת: שְׂאִין נַעֲשִׂית עֵרוּהָ זֶה עִם זֶה אֲלֵא בְּנִשְׁוֹאִין, לֹא בְּזָנוּת. וְכֵן אִם אָנֹס אָבִיו אוֹ בְּנוֹ אוֹ אָחִיו אוֹ אָחִי אָבִיו אִשָּׁה, אוֹ פִּתָּה אוֹתָהּ הָרִי זֶה מִתַּרְתָּ לוֹ, וְיִשְׁאַנָּה: שְׂלֵא נֶאֱמַר אֲלֵא אִשָּׁת, וְאִין כָּאן אִישׁוֹת.

יד. אָבִיו אוֹ בְּנוֹ שֶׁנִּשְׂאָ אִשָּׁה הָרִי זֶה מִתַּר לְשֵׂא בִּתָּהּ אוֹ אִמָּהּ, כָּמוֹ שֶׁבֵּאֲרָנוּ. וּמִתַּר לְאָדָם, לְשֵׂא אִשָּׁת בֶּן אָחִיו; וְנוֹשֵׂא אָדָם אִשָּׁה וּבִת אֶחָתָהּ, אוֹ בֵּת אָחִיָּה כְּאַחַת. וּמִצּוֹת חֻכְמִים, שֶׁיִּשָּׂא אָדָם בֵּת אֶחָתָהּ; וְהוּא הָדִין לְבֵת אָחִיו: שֶׁנֶּאֱמַר "וּמִבְּשָׂרְךָ לֹא תִתְּעַלֵּם" (ישעיהו נח, ז).